

Františkovo slovo

č.102

Papež k organizaci Lékaři s Afrikou: Vaše Svatá brána vede z prvního světa do třetího

Pohledem vzhůru můžeme poznávat budoucnost, která je před námi

Duch svatý vytváří nikoli virtuální, nýbrž reálné křesťany

Papež: Misionáři jsou slávou církve

Milosrdný Otec

Papež: Uchovat jednotu věřících je jedna z nejtěžších věcí

Římský biskup: Boj s chudobou je především morální otázka

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež k organizaci Lékaři s Afrikou: Vaše Svatá brána vede z prvního světa do třetího

Vatikán. Papež dnes přijal na zvláštní audienci v Aule Pavla VI. tzv. Lékaře savany, či přesněji osmitisícový zástup dobrovolníků, spolupracovníků, podporovatelů a přátel vůbec první nevládní organizace působící v oblasti zdravotnictví, která byla v Itálii uznána. Nese název „*Medici con l’Africa – Cuamm*“, totiž „Lékaři s Afrikou, univerzitní kolej mediků aspirujících na misijní práci“. Název odkazuje k ideji zakladatele organizace, profesora Francesca Canovy, který na základě své zkušenosti misijního lékaře v Jordánsku, inicioval v roce 1950 spolu s padovským biskupem Girolamem Bortignonem systematickou přípravu pro italské mediky, kteří přislíbili, že část své kariéry věnují práci v misijních oblastech. Za více než 65 let své existence vyslala organizace své členy do 217 nemocnic v 41 zemích Asie, Latinské Ameriky, Blízkého východu a především Afriky. Soustavně působí v sedmi zemích subsaharské Afriky, kde se věnuje zejména nejchudším a nejpotřebnějším: matkám a dětem, lidem trpícím Aids, tuberkulózou či postiženým. Co znamená pracovat v Africe popsal ředitel Lékařů pro Afriku **don Dante Carraro** v listu, kterým žádal papeže Františka o setkání:

„Není pochyb o tom, že nejchudší vrstvy obyvatelstva žijí na periferii afrických zemí v subsaharské Africe. Je tu na místě slovo, které papež často užívá: „odpis“. Myslím na africké matky a děti, které jsou středem našeho zdravotnického působení, snažíme se zajistit alespoň bezpečný porod, bez strachu ze smrti, když dítě přichází na svět. Snažíme se pečovat o novorozence, kteří z 50% případů umírají v prvním měsíci života. V tom je právě ono „s“, které máme ve svém jménu: jsme lékaři „s“ Afrikou a nechceme být lékaři „pro Afriku“ – protože já mám svou odpovědnost a naši afričtí bratři mají také svou odpovědnost. Společně pracujeme na budoucnosti a spravujeme nemocnici či zdravotnické středisko. Další slovo, které nás fascinuje, ačkoliv jej papež cituje v trochu jiném kontextu, je výzva, aby církve připomínala spíš polní nemocnici než kliniku pro „VIP“. V afrických hlavních městech často najdete super-kliniky pro lidi, kteří si je mohou dovolit, ale kolik jen lidí, jež denně potkáváme, si tyto služby dovolit nemohou?“

V listu adresovaném papeži Františkovi mluvíte o své hrdosti na to, že vám nic nepatří a žádná instituce nenese vaše jméno. Spravovali jste přes 200 nemocnic, ale žádná se nejmenuje Cuamm....

„Myslím si totiž, že toto by měl být evangelijní postoj: kvas, který se rozplyne uvnitř těsta. Prvním posláním je nechat vykynout těsto a zmizet v něm. To je evangelijní logika. Často se to tak neděje, ale my jsme pevně přesvědčeni, že Afrika potřebuje právě tento způsob práce. Zároveň se tak zajišťuje větší udržitelnost a autonomie. Jde o to nechat vyrůst místní lidi, aby během deseti, dvaceti let byli schopni pokračovat sami. Je potřeba napomáhat růstu důstojnosti a autonomie obyvatel Afriky.“

Říká ředitel organizace „Lékaři s Afrikou – Cuamm“ don Dante Carraro.

Papež František při dnešní audienci ocenil práci této organizace jako „výrazu misijního úsilí padovské diecéze“ a poděkoval všem, kdo v jejím rámci pomáhají pracovat pro šíření dostupnosti zdravotnické služby, která – jak zdůraznil – nesmí být privilegiem, nýbrž všeobecným lidským právem. Svatý otec připomněl, že v mnoha afrických oblastech je chudým tato služba nedostupná. „Zvolili jste si nejchudší země Afriky, místa, která jsou nejvíce zapomenutá,“ řekl **papež František** a pokračoval:

„Jsou to geografické periferie, na které vás Pán posílá, abyste byli milosrdnými samaritány, abyste vycházeli vstříc chudému Lazarovi, procházeli „branou“, která vede z prvního do třetího světa. Toto je vaše „svatá brána“! [...]

Chci vás povzbudit, abyste zůstávali uprostřed zraněného a trpícího lidstva! Vaše milosrdné dílo ať je výrazem evangelijního motto „uzdravujte nemocné“ (Mt 10,8)

Petrův nástupce připomněl práci Lékařů s Afrikou po boku nejchudších v Ugandě, Tanzánii, Mozambiku, Etiopii, Angole, Jižním Súdánu a v Sierra Leone. Zdůraznil, že Afrika potřebuje trpělivé, vytrvalé, houževnaté a kompetentní doprovázení.

„Jste lékaři „s“ Afrikou a nikoli „pro“ Afriku. Jste povoláni zapojovat Afričany do procesu růstu, kráčet společně s nimi a sdílet dramata i radosti, bolesti i nadšení. Národy jsou prvními strůjci svého rozvoje, zodpovídají za něj jako první! Víím, že ke každodenním úkolům přistupujete dobrovolně a nezištně, bez proselytismu a zabírání prostorů. [...] Zachovávejte tento svůj specifický přístup k místní situaci, abyste napomáhali jejímu růstu a odcházeli ve chvíli, kdy je připravena rozvíjet se sama v perspektivě rozvoje a udržitelnosti.“

Svatý otec připomněl také dona Luigiho Mazzacata : *„V jeho duchovní závěti stálo: Narodil jsem se chudý a vždycky jsem se snažil žít jen s tím nejnужnějším. Nemám nic, co by mi patřilo, ani co bych mohl odkázat. To málo, co zbyvá z mého šatníku, ať je rozdáno chudým.“*

Citoval Svátý otec. V závěru vybídl členy organizace, aby s odvahou pokračovali a svým dílem vyjadřovali církev velkého srdce, blízké zraněným, pokořeným a těm nejchudším. „Žehnám vám všem, vašim rodinám a vašemu nynějšímu a budoucímu úsilí na Africkém kontinentu,“ loučil se papež František.

Angelus

8.5.2016

Pohledem vzhůru můžeme poznávat budoucnost, která je před námi

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se v Itálii a dalších zemích slaví Nanebevstoupení Páně, ke kterému došlo čtyřicet dní po Velikonocích. Rozjímáme nad tajemstvím Ježíše, který opouští náš pozemský prostor, vstupuje do plnosti Boží slávy a bere s sebou naše lidství. Na nebe tak vstupuje naše lidství. Lukášovo evangelium nám ukazuje, jak reagovali učedníci, když se od nich Ježíš „odloučil a vznášel se k nebi“ (Lk 24,52). Nezakoušeli bolest a bezradnost, nýbrž „poklonili se mu a s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma“ (v.52). Je to návrat těch, kteří se už nebojí města, jež odmítlo Mistra, bylo svědkem Jidášovy zrady, Petrova zapření, rozprchnutí učedníků a násilí moci, která pocítila ohrožení.

Od toho dne mohli apoštolové a každý Kristův učedník přebývat v Jeruzalémě a ve všech městech světa, i těch nejvíce proniknutých nespravedlností a násilím, protože nad každým městem je totéž nebe, a každý obyvatel může pozvedat svůj zrak vzhůru s nadějí. Ježíš, Bůh a pravý člověk, je se svým lidským tělem v nebi! To je naše naděje, stále je to naše naděje a v této naději jsme pevní, když hledíme k nebi.

V tomto nebi přebývá Bůh, který se nám svým zjevením přiblížil natolik, že na sebe vzal lidskou tvář Ježíše Nazaretského. Navždy zůstane Bohem-s-námi – Emanuelem, Bohem-s-námi – a nikdy nás neopustí! Pohledem vzhůru můžeme poznávat budoucnost, která je před námi. V Nanebevstoupení Ježíše, Ukřižovaného Vzkříšeného, je příslib naší účasti na plnosti života v Bohu.

Ještě než se oddělil od svých přátel, řekl jim Ježíš s odkazem na událost svojí smrti a svého vzkříšení: „Vy jste toho svědky“ (v.48). To znamená, že učedníci - apoštolové - jsou toho dne svědky smrti, vzkříšení a také nanebevstoupení Krista. Když učedníci shlédli, jak jejich Pán vystoupil na nebe, vrátili se do města skutečně jako svědkové a s radostí všem hlásají nový život, který vychází z Ukřižovaného Vzkříšeného, v jehož jménu „bude hlásáno pokání, aby všem národům byly odpuštěny hříchy“ (v.47). Toto je **svědectví**, které se podává nejenom slovy, ale i každodenním životem, a mělo by každou neděli **vycházet z našich kostelů** a během týdne **vcházet do domovů, úřadů a škol, na místa setkání a zábavy, do nemocnic, vězení, domovů pro seniory, do míst zaplněných imigranty a na městské periferie... Každý**

týden máme vydávat svědectví, že Kristus je s námi, vstoupil do nebe a je s námi; Kristus je živý!

Ježíš nás ujistil, že v tomto zvěstování a dosvědčování budeme „vyzbrojeni mocí z výsosti“ (v.49), tedy **mocí Ducha svatého**. Tajemství tohoto poslání spočívá v tom, že vzkříšený Pán je mezi námi a nadále nám darem Ducha otevírá mysl i srdce, abychom zvěstovali Jeho lásku a Jeho milosrdenství i v těch nejvíce vzdorovitých prostředích našich měst. Duch svatý je pravým tvůrcem mnohotvárného svědectví, které církev a každý pokřtěný vydává v tomto světě. Proto nesmíme nikdy opomíjet usebrání v modlitbě, chválit Boha a vyprošovat si dar Ducha. Tento týden, který nás vede ke slavnosti Letnic, zůstávejme duchovně ve Večeřadle spolu s Pannou Marií a přijměme Ducha svatého. Učiňme tak i nyní ve společenství s věřícími, kteří jsou shromážděni v mariánské svatyni v Pompejích k tradiční prosebné modlitbě.

Kázání z Domu sv. Marty

9.5.2016

Duch svatý vytváří nikoli virtuální, nýbrž reálné křesťany

Vatikán. Duch svatý je hybatelem církve, ale **pro mnohé dnešní křesťany je kýmisi neznámým anebo privilegovaným vězněm** – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce dále poznamenal, že právě Duch svatý z nás činí reálné, nikoli virtuální křesťany, a vybídl věřící, aby se Jím nechali pobádat, protože nás učí cestě svobody. Papež věnoval pozornost také sestrám vincentkám, které pracují v Domě sv. Marty, u příležitosti dnešního svátku jejich zakladatelky sv. Luisy de Marillac.

„Ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch svatý“ – tato odpověď efeských učedníků z dialogu se svatým Pavlem je z dnešního čtení ze Skutků apoštolů (19,1-8), a papež František si ji vzal jako podnět k zamyšlení o přítomnosti Ducha svatého v životě křesťanů. „Také dnes – řekl – dochází k tomu, že učedníci, třebaže věří v Ježíše, nevědí, že existuje nějaký Duch svatý. Mnozí říkají, že se naučili z Katechismu, že Duch svatý je v Trojici. Více však nevědí a ptají se, co dělá.“

*„**Duch svatý je hybatelem církve, pracuje v církvi, v našich srdcích. Z každého křesťana činí člověka odlišného od jiných, ale ze všech vytváří jednotu. Vede vpřed, otevírá brány dokořán a posílá tě dosvědčovat Ježíše. Ve vstupní antifoně jsme slyšeli: »Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky«. Duch svatý nás podněcuje, abychom chválili Boha a prosili Jej »modli se v nás«. Duch svatý je v nás a učí nás vidět Otce a říkat Mu »Otče«. Vysvobozuje nás z osiřené, do něhož nás chce uvrhnout duch tohoto světa.**“*

„Duch svatý – pokračoval papež – je protagonistou živé církve. Je tím, kdo v církvi pracuje. **Pokud toto nežijeme a nejsme na výši tohoto poslání Ducha svatého, redukuje věru na morálku, na etiku.** Netřeba ustrnout jen u plnění příkázání, jako by nebylo nic víc: Toto se smí, tamto se nesmí; odtud ano, tam už ne... To je kazuistika a chladná morálka. Křesťanský život – dodal František – však není etika, nýbrž setkání s Ježíšem Kristem. A na setkání s Ježíšem Kristem mne přivádí Duch svatý.“

*„**My však ve svém životě, ve svém srdci chováme Ducha svatého jako privilegovaného vězně. Nedovolíme Mu, aby nás pobádal, nenecháme Jej, aby námi pohnul. On působí všechno, umí připomenout všechno, co řekl Ježíš, dovede o Ježíši vysvětlit všechno. Jedno však Duch svatý neumí: vytvářet salónní křesťany. To neumí. Neumí vytvářet »virtuální křesťany« bez ctností. Vytváří reálné křesťany, přijímá život reálně, tak, jak je, prorocky vykládá znamení časů a tak nás vede vpřed. Je velkým zajatcem našeho srdce. Říkáme o Něm, že je třetí Osobou Trojice a u toho končíme...**“*

„Tento týden – řekl dále papež – nám prospěje, budeme-li uvažovat o tom, **co v mém životě působí Duch svatý**, a budeme-li si klást otázku, zda se u Něho učíme svobodě. Duch svatý, který je ve mně – pokračoval papež – mne vede ven. **Mám strach?** Jak jsem na tom s

odvahou, kterou mi dává Duch svatý, abych vycházel ze sebe a dosvědčoval Ježíše? A také: **Jaká je moje trpělivost ve zkouškách?** Trpělivost je totiž také darem Ducha svatého.“

*„Během tohoto týdne příprav na slavnost Letnic přemýšlejme: »Opravdu v Něho věřím anebo je pro mne Duch svatý pouze slovem?« A **snažme se s Ním mluvit a říkat Mu: »Vím, že jsi v mém srdci,** že jsi v srdci církve, vedeš církev kupředu a působíš jednotu mezi námi všemi, kteří jsme různí, v různosti nás všech.« Říkejme Mu tyto věci a prosme Jej o milost učit se prakticky ve svém životě to, co On působí. Je to milost poddajnosti, **máme být poddajní Duchu svatému.** Přemýšlejme tento týden o Duchu a mluvm s Ním.“*

Kázání z Domu sv. Marty

10.5.2016

Papež: Misionáři jsou slávou církve

Vatikán. Poddajnost hlasu Ducha, který pobízí hlásat evangelium i v těch nejvzdálenějších krajích, je základní charakteristikou každého muže a každé ženy, jež se rozhodne sloužit církvi odchodem do misí. Uvažoval o tom papež František v dnešní homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Každý apoštol nosí v srdci povolání, které jej nutí a neodolatelně žene, aby se chopil svého života, odevzdal se Kristu a hořel pro Něho. Tento plamen, který hořel v srdci svatého Pavla – konstatoval papež František – plane také dnes v mnoha ženách a mužích, kteří opustili svoji vlast i rodinu a odešli na vzdálené kontinenty, aby tam hlásali Ježíše Krista.

Petrův nástupce uvažoval o dnešním čtení ze Skutků apoštolů (20,17-27), které podává loučení Pavla s církevní obcí v Milétu. Jde o dojemnou scénu, kdy Pavel sděluje starším této obce, že už se spolu neuvidí. Odchází totiž do Jeruzaléma, pohnut Duchem, kterému plně podrobil svůj život, aby zvěstoval evangelium, ačkoli věděl, že jej tam čeká pronásledování. „Myslím, že tato pasáž – komentoval papež – nám přibližuje život našich misionářů“ v každé době.

„Odcházeli, donuceni Duchem svatým. To je povolání. A když v oněch místech navštívíme hřbitov, kde vidíme jejich náhrobky, zjistíme, že mnozí zemřeli mladí, bylo jim méně než čtyřicet let. Nebyli totiž schopni odolat tamějším nemocem. Odevzdali svůj život jako mladí, spálili svůj život. Ale myslím, že si v té chvíli - daleko od svojí vlasti, své rodiny a svých drahých - říkali: Stálo to za to.“

„Misionář jde, aniž by věděl, co jej potká – pokračoval papež citací ze životopisu sv. Františka Xaverského od José Maria Pemana, španělského spisovatele a básníka z minulého století, jehož líčení evokuje zmíněné loučení svatého Pavla: »Od města k městu mi Duch svatý dosvědčuje a říká, že mě čekají pouta a soužení« (Sk 20,23). „Misionář ví, že jeho život nebude snadný“ – dodal papež, pohnut vzpomínkou na dnešní apoštoly:

*„Naši misionáři jsou hrdinové evangelizace našich dní. Evropa jimi zaplnila ostatní kontinenty, kam odešli a už se nevrátili. Myslím, že se patří poděkovat Pánu za jejich svědectví. Je na místě mít radost z těchto misionářů, kteří jsou pravými svědky. Představuji si, jaká byla chvíle jejich loučení. Jako u Xaverského: »**Opustil jsem všechno, ale stálo to za to!**« . Odešli anonymně. Jiní se stali mučedníky, obětovali život evangeliu. Tito misionáři jsou naší slávou. Slávou církve!“*

„Kvalitou misionáře je tedy poddajnost,“ řekl dále papež František, který končil prosebnou modlitbou: „**Spíše než nespokojenost, která spoutává dnešní mladé lidi, ať je to hlas Ducha svatého, který je přinutí vykročit a dát svůj život ušlechtilé věci.**“

„Chtěl bych říci dnešním chlapcům a děvčatům, kteří jsou nespokojení: »Neteší mne tato kultura konzumismu a narcismu, ale pohleďte k horizontu! Pohleďte na naše misionáře!«

Prosme Ducha svatého, aby je přiměl odejít a spálit svůj život. Je to trochu silné slovo, ale život stojí za to žít. Avšak žít jej dobře, spálit svůj život ve službě, zvěstování a putování. Toto je radost z hlásání evangelia.

Generální audience

11.5.2016

Milosrdný Otec

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se zamyslíme nad **podobenstvím o milosrdném otci**. Vypráví o otci a jeho dvou synech a dává nám poznat nekonečné Boží milosrdenství.

Začneme od konce, tedy u radosti, která plyne ze srdce otce, jenž říká: „Hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen!“ (v.23-24). Těmito slovy přerušil mladšího syna, když vyznával svoji vinu: „Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem...“ (v.19). Tato slova jsou pro otcovské srdce nesnesitelná, a proto hned synovi vrací znaky jeho důstojnosti: nejlepší šaty, prsten a obuv. Ježíš nepopisuje uraženého a nevraživého otce, který by synovi říkal: „To mi zaplatíš.“ Nikoli, otec jej objímá. Očekával jej s láskou. Jedinou věcí, která otci leží na srdci, je naopak to, že jeho syn stojí před ním živ a zdrav, což jej činí šťastným a radostným. Přijetí vracejícího se syna je popsáno dojemně: „Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil“ (v.20). Jaká něha! Viděl jej zdálky. Co to znamená? Znamená to, že otec jej neustále vyhlížel, pozoroval cestu, zda se syn vrací. Onen syn, který se toho tolik navyváděl, byl otcem očekáván. Otcovská něha je překrásná! **Milosrdenství otce je překypující, nepodmíněné a projevuje se dříve než syn promluví.**

Syn zajisté ví, že pochybil, a uznává to: „Zhřešil jsem.. Vezmi mne jako jednoho ze svých nádeníků“ (v.19). Tato slova se však v otcově odpuštění rozpouštějí. Objetí a polibek tatínka dá synovi na srozuměnou, že byl vždycky a navzdory všemu považován za syna. Toto Ježíšovo učení je důležité. **Náš stav Božích dětí je plodem lásky Otcova srdce; nezávisí na našich zásluhách či skutcích, proto jej nikdo nemůže odejmut.** Ani ďábel! Tuto důstojnost nám nikdo nemůže vzít.

Toto podobenství nám dodává odvalu, abychom nikdy nezoufali. Myslím na maminky a tatínky v úzkostech, když vidí, jak se jejich potomci vydávají po nebezpečných cestách. Myslím na faráře a katechisty, kteří se někdy možná ptají, zda jejich práce má smysl. Myslím však také na toho, kdo je ve vězení a má dojem, že jeho život skončil; na ty, kdo přijali špatná rozhodnutí a nedovedou hledět do budoucna; na všechny, kdo hladovějí po milosrdenství a odpuštění a domnívají se, že si jej nezasluhují... **V jakékoli životní situaci nesmím zapomenout, že nikdy nepřestávám být Božím dítětem, synem Otce, který mne miluje a čeká na můj návrat. I v té nejohavnější životní situaci mne Bůh očekává, Bůh mne chce obejmout, Bůh na mne čeká.**

V podobenství vystupuje další syn, starší. Také on potřebuje objevit otcovo milosrdenství. Byl stále doma, ale značně se od otce odlišuje. Jeho slovům chybí něha: „Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil... když ale přišel tenhle tvůj syn...“ (vv. 29-30). Slyšíme zde opovržení. Nepoužívá oslovení „otče“, ani „bratr“, ale myslí jenom na sebe, pyšní se tím, že zůstával vždycky po otcově boku a sloužil mu. Přesto se však nikdy z této blízkosti neradoval. A nyní obviňuje otce, že od něho nikdy nedostal ani kůzle, aby se poveselil. Ubohý otec: Jeden syn odešel a druhý mu nikdy nebyl doopravdy nablízku. Otcovo utrpení je utrpením Boha. Je to Ježíšovo utrpení, když se vzdalujeme buď proto, že odcházíme pryč, anebo proto, že **jsme poblíž, ale nejsme blízcí.**

Starší syn rovněž potřebuje milosrdenství. **Spravedliví - ti, kteří se považují za spravedlivé - potřebují také milosrdenství.** Tento syn znázorňuje nás, když si klademe otázku, zda má smysl se tolik namáhat, nedostaneme-li potom žádnou odměnu. Ježíš nám připomíná, že **v Otcově domě se nezůstává kvůli odměně, ale proto, že máme**

spoluzodpovědnou důstojnost dětí. Nejde o to „handlovat“ s Bohem, nýbrž následovat Ježíše, který se bezmezně daroval na kříži.

„Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat“ (v.31) – praví otec staršímu synovi. Jeho logikou je milosrdenství! Mladší syn si myslel, že zasluhuje trest za svoje hříchy, starší syn čekal odměnu za svoji službu. Oba bratři spolu nemluví, žijí odlišné životy a řídí se logikou, která je Ježíšovi cizí: prokazuješ-li dobro, budeš odměněn, pácháš-li zlo, budeš potrestán. Není to Ježíšova logika. Tuto logiku překonávají otcova slova: „Máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen“ (v.31). Otec zachránil ztraceného syna a nyní jej chce vrátit také jeho bratrovi! Bez toho mladšího přestává i ten starší být „bratrem“.

Největší radost otce spočívá v tom, že se jeho děti považují za bratry.

Děti se mohou rozhodnout, zda se spojí v otcově radosti anebo odmítnou. Musejí se ptát na svoje touhy a přání, která v životě mají. Podobenství je ponecháno bez závěru. Nevíme, jak se rozhodl starší bratr. To je pobídka pro nás. Toto evangelium nás učí, že všichni potřebujeme vejít do Otcova domu a mít účast na Jeho radosti, oslavovat milosrdenství a bratrství. Bratři a sestry, otevřme svoje srdce, abychom byli „milosrdní jako Otec“!

Kázání z Domu sv. Marty

12.5.2016

Papež: Uchovat jednotu věřících je jedna z nejtěžších věcí

Vatikán. Ježíš se modlí za jednotu křesťanů, ale v církvi jsou rozsévači rozepří, kteří svým jazykem obec rozdělují a ničí – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Ježíš se před svým Umučením modlí za jednotu věřících, aby byli jedno jako On a Otec a svět uvěřil v Něho. Nad tímto úryvkem z Janova evangelia (17,20-26) se dnes papež František zamýšlel ve své homilii.

*„Jednota křesťanských společenství, křesťanských rodin je svědectvím toho, že Otec poslal Ježíše. A **dosáhnout jednoty v nějaké křesťanské komunitě, farnosti, biskupství, nějaké instituci a křesťanské rodině je snad jednou z nejtěžších věcí.** Naše dějiny, dějiny církve nás často zahanbují. Vedli jsme války proti svým bratřím! Pomysleme na jednu takovou, na Třicetiletou válku.“*

„Tam, kde spolu křesťané válčí – pokračoval papež – chybí svědectví.“

*„Musíme prosit Pána o hojně odpuštění za tyto dějiny. Dějiny mnoha rozdělení a to nejenom minulých. Také dnešních! **Svět vidí, že jsme rozdělení, a říká: »At' se dohodnou oni, potom uvidíme... Ježíš, že vstal z mrtvých a žije v nich? To že jsou jeho učedníci, když se nedohodnou?«** Jeden katolický křesťan se kdysi ptal jednoho křesťana východního obřadu, ale rovněž katolíka: »U nás bude Kristus vzkříšen pozítří. A u vás?« Ani na datu Velikonoc jsme se nedohodli. A to na celém světě. A svět nevěří.“*

„Dáblou závistí – řekl dále papež – vstoupil na svět hřích. **V křesťanských obcích se téměř běžně vyskytuje sobectví, závist a rozdělení, což vede ke vzájemnému očerňování.** Hodně se očerňuje. V Argentině – poznamenal František – se takovým lidem říká »zizzaniere«, tedy rozsévač rozepří, protože vyvolávají sváry a rozdělují. Rozdělení vznikají jazykem, ze závesti, žárlivosti a také uzavíráním se. Když se říká »Ne! Věrouka říká toto.« **Jazyk je schopen zničit rodinu, obec i společnost, rozsévat nenávist a války. Místo aby se hledalo vysvětlení, je pohodlnější očerňovat a ničit pověst druhého.** Papež pak citoval historku o sv. Filipu Nerim, který řekl jistě ženě, aby jako pokání za pomluvy, které šířila, oškubala slepici, peří vyhodila z okna na ulici a potom je sesbírala. Žena se bránila tím, že to je nemožné, a sv. Filip odvětil: »Přesně tak je tomu s očerňováním.«“

„Očerňování je takové. Špiní druhého. Ten kdo očerňuje, ničí, kazí pověst, ničí život. A velmi často zcela bezdůvodně a v rozporu s pravdou. Ježíš se modlil za nás, za všechny, kteří jsme tady, za naše komunity, farnosti a diecéze: »Ať jsou jedno«. Prosme Pána o milost, protože ďábel a hřích má obrovskou sílu a neustále nás tlačí, abychom byli nejednotní. Kéž nám daruje tuto milost a tento dar. Co je tímto darem? **Duch svatý!** Kéž nám daruje tento dar působící harmonii, vždyť On je harmonií a slávou našich komunit. **Ať nám daruje pokoj spolu s jednotou.** Prosme o milost jednoty pro všechny křesťany, o tu velkou milost i o tu malou každodenní milost pro naše komunity a naše rodiny; o milost kousat se do jazyka.“

13.5.2016

Římský biskup: Boj s chudobou je především morální otázka

Vatikán. Papež František slavil dnešní ranní eucharistii v soukromí. V poledne pak v Klementinském sále Apoštolského paláce přijal tři sta účastníků mezinárodní konference, na kterou se v těchto dnech do italského hlavního města sjeli členové nadace *Centesimus Annus pro Pontifice*.

Tato instituce se sídlem ve Vatikánu sdružuje podnikatele z celého světa, kteří se ztotožňují s papežským magisteriem v oblasti sociálního učení a zároveň finančně podporují charitativní díla Svatého otce. Výroční setkání nadace *Centesimus Annus* se letos shodovalo s pětadvacátým výročím vydání stejnojmenné encykliky sv. Jana Pavla II. (1.5.1991). (Tentýž papež o dva roky později nadaci založil a svěřil ji pod dohled předsedy jiného vatikánského úřadu, Správy majetku Apoštolského stolce.) Zaměřilo se na potírání chudoby v souvislosti se současnou migrační krizí.

*“Tísňová situace uprchlíků, jejíž rozměry stále narůstají, je krizí, kterou prožívám obzvláště zblízka. Při své nedávné návštěvě ostrova Lesbos jsem byl svědkem drásavých svědectví lidského utrpení, a to zejména rodin a dětí. (...) Kromě bezprostřední a praktické materiální pomoci těmto našim bratrům a sestrám **je mezinárodní společenství povoláno k tomu, aby dospělo k dlouhodobému politickému, ekonomickému a sociálnímu řešení, které překročí hranice států i světadílů a bude se týkat celého lidstva.**“*

Musíme se vypořádat s humanitárními otázkami, morálními závazky, praktickým i etickým dopadem současné světové ekonomiky na naše společnosti, vysvětloval dále Svatý otec, a nastolit takovou hospodářskou a obchodní kulturu, která by respektovala lidskou důstojnost.

*“**Boj s chudobou** totiž není pouze ekonomický problém, nýbrž **je to zejména morální otázka.** Dovolává se mezinárodní solidarity a rovného přístupu vůči potřebám a touhám jedinců i národů celého světa.“*

Papež František citoval svého předchůdce Jana Pavla II., který opakovaně zdůrazňoval, že ekonomickou aktivitu nelze provozovat v politickém a institucionálním vakuu (*Centesimus annus*, 43), nýbrž ji musí nutně doprovázet etický prvek, služba člověku a obecnému dobru. Každodenní zkušenost nám však ukazuje pravý opak, podotkl římský biskup, tedy ekonomiku orientovanou na zisk a hmotný blahobyť, která vede k exkluzi a nerovnosti.

“Její účinky se projevují také v nejrozvinutějších společnostech, ve kterých nárůst chudoby a sociální úpadek vážně ohrožují rodiny, ztenčující se střední třídu a zejména mladé lidi. Nezaměstnanost mladých lidí je pohoršením, které nejenom vyžaduje naléhavý ekonomický zásah, nýbrž je nutné s ním nakládat jako s nemocí, která široce dopadá na celou společnost. Mladí lidé jsou okrádáni o naději a plýtvá se jejich velkými zdroji energie, tvořivosti a intuice.“

Druhý Vatikánský koncil učí, že **pro křesťana je ekonomická, finanční a obchodní činnost nerozlučně spjata s povinností bojovat za zlepšení pozemského řádu v souladu s hodnotami Božího království**, připomenul Petrův nástupce v závěru dnešní audience pro katolické podnikatele.